

A to světlo svítí ve tmě a tma je nepohltila.

Jan 1:5

Zpravodaj farností Jimramov, Dalečín a Sulkovec

Datum vydání: 22. 3. 2026

Číslo: 66/2026

Obsah

Úvodní slovo	3
Výlet s náboženstvím	4
Tříkrálová sbírka očima tří farností.....	5
Rozhovor s varhaníkem Antonínem Bradáčem.....	11
Ekumenická bohoslužba.....	16
Oprava farního sálu na faře v Jimramově	17
Blahořečení P. Jana Buly a P. Václava Drboly	18
Okénko pro děti	21
Tip redakční rady na knihu	24
Nadcházející akce	25

Úvodní slovo

Vážení čtenáři Žárovky, srdečně vás zdravím a přeji hezké počtení na začátku jara, které máme díky řádu liturgického roku spjato s Velikonocemi. S úžasem můžeme znovu prožívat, jak se obnovuje nejen život v přírodě, ale také Boží život v nás, život v katolické víře a naději. Přijali jsme jej jako nezasloužený dar ve svatém křtu. I když jej svými hříchy oslabujeme a někdy ztrácíme, Bůh nám díky Ježíšově velikonoční oběti na kříži a daru Ducha Svatého dává stále novou šanci. Kéž využijeme svátosti smíření, kterou k tomu Pán Ježíš svěřil své církvi, abychom se dobře připravili na slavení Velikonoc a obnovení křestních slibů. Ať v nás roste vděčnost za velikost Boží lásky projevené v Ježíši Kristu i za Pannu Marii, která měla mimořádnou účast na díle našeho vykoupení a stále nám vyprošuje Boží milosti a dary potřebné k růstu ve svatosti. Jsem rád, že se tu ve farnostech modlíte v postní době společně křížové cesty a v květnu pak tzv. „májové“. Jsou projevem živé a projevované víry a úcty lidí k Pánu Ježíši a k Panně Marii.

Inspirací ve společenství katolické církve jsou nám svatí z dob dřívějších i nedávných. Letos prožíváme rok sv. Františka z Assisi. V naší diecézi nás čeká blahořečení mučedníků z doby totality kněží Jana Buly a Václava Drboły. Bohu chceme děkovat a modlit se, aby, jak píše biskup Pavel, to bylo požehnáním pro naši diecézi, naše farnosti i celou společnost.

Kéž jsou Velikonoce pro nás jako byly pro svaté v každé době zdrojem obnovy života s Bohem, růstu ve svatosti, úcty k Bohu i k Marii, k vytrvalosti a ke svědectví o katolické víře a naději.

Srdečně nám k tomu žehnám a prosím o modlitbu. + o. Václav

Výlet s náboženstvím

Požehnaný adventní čas jsme prožili s dětmi naší farnosti z Jirmramova a Věcova. 11. prosince 2025 ve čtvrtek odpoledne jsme vyjeli od fary a mířili přímo do města zapsaného do světového kulturního dědictví UNESCO, Litomyšle. Naším cílem byl piaristický chrám Nalezení svatého Kříže na Zámeckém návrší, kde se konala tradiční výstava betlémů ze všech koutů naší krásné země a také ze zahraničí. S panem farářem jsme se pomodlili před hlavním oltářem a také u pietního místa, kde jsme v tichosti svěřili své prosby a poděkování. Po prohlídce betlémů jsme vystoupali na Andělskou vyhlídku Angels on the Hill a kochali se dechberoucími výhledy na zámek, do Rajské zahrady piaristické koleje, klášterních zahrad a na Toulouvcovo náměstí. A nechyběla ani odměna. Na závěr jsme seběhli po schodech fortanou na Smetanovo náměstí do cukrárny a tam jsme si koupili, na co jsme právě měli chuť. Spokojené rozzářené dětské oči a upatlané pusinky, co na to říct? Prostě okamžiky štěstí.

Děkuji našim úžasným dětem z Jimramova a Věcova, které chodí na náboženství. Společně oslavujeme Boží slovo, trávíme čas v krásném společenství, kde není nouze o úsměv i legraci a spojuje nás hluboká víra v každodenních činnostech. Děkuji za milá sdílení, důvěru a společnou radost z Boží lásky. Děkuji našemu panu faráři o. Václavovi za vstřícnost a ochotu věnovat se dětem. Právě ony jsou radostí v našem farním společenství.

Hana Doleželová

Tříkrálová sbírka očima tří farností

Tříkrálová sbírka v Jimramově

Nevím už, po kolikáté absolvuji tu stejnou, ale přesto pokaždé trochu jinou cestu: od domu k domu, zazvonit, zazpívat koledu, podat pokladničku, vzít si sladkost a hlavně – moc poděkovat. Nejen za bonbón, ale především za finanční pomoc pro druhé. Pro ty, kteří už kolikrát nemají sílu, štěstí nebo možnost otevřít dveře a sami něco darovat. Právě pro ně má Tříkrálová sbírka smysl.

Vánoční čas nám totiž znovu připomíná, že není jen o dárcích, ale hlavně o dávání – o dávání něčeho ze sebe. Křesťanství nás učí, že když pomáháme druhým, pomáháme vlastně i Bohu. A někdy stačí opravdu málo: otevřít dveře, usmát se, přispět podle možností a udělat někomu radost.

Letos je to pro mě ale přece jen trochu jiné. Jsem hrdou majitelkou občanského průkazu, takže se má role mění. Dá se říct, že jsem „povýšila“. Jsem ta zodpovědná – ta, co dohlíží na ostatní, aby všechno probíhalo správně a aby naše vystoupení nebyla ostuda.

Mám pod sebou tři „podřízené“ a беру to opravdu vážně, protože vím, že na mně leží velká zodpovědnost.

Partu jsem si pečlivě prověřila dopředu. Na můj popud ji sestavila Anetka Šimonová, která prizvala své dvě kamarádky – Žáju Svobodovou a Zuzku Omočilovou. Společně vyrážíme do míst, kam jsem v minulých letech nechodila. Zatímco dřív jsem koledovala na náměstí, letos jsme vyslány na Benátky a do Potok.

Po udělení požehnání od otce Václava a po nezbytných „úředních krocích“ vyrážíme. Máme ale trochu smůlu – část Benátek je v době koledování opuštěná, protože se koná pohřeb jedné z místních obyvatelek. Rozhoduji proto, že náš přidělený rajon obejdeme dvakrát. Holčkám to naštěstí nevádí... a i kdyby, stejně mě musí poslouchat. 😊

Po první pochůzce si dáváme krátkou přestávku, nabereme nové síly a vyrážíme znovu. Tentokrát se zastavujeme jen u domů, kde

nám dopoledne nikdo neotevřel. A byl to dobrý nápad – lidé nám děkují, že jsme se vrátily, a jsou rádi, že nepřišli o možnost přispět. Všude se setkáváme s milým přijetím a často i se štědrými dary.

Když máme vše hotovo, rozdělují holkám to, co si vykoledovaly. Vidím na nich, že mají radost – nejen ze sladkostí, ale hlavně z toho, že mohly udělat něco dobrého pro druhé.

A já na závěr děkuji všem, kteří otevřeli koledníkům. Znovu jste mě přesvědčili, že je mezi lidmi pořád spousta těch, kterým není lhostejná pomoc druhým. A to se počítá.

Adéla Chládková

Tříkrálová sbírka v Dalečíně

V sobotu 3. ledna 2026 po poledni se na faře v Dalečíně sešlo pět skupinek malých koledníků, aby společně zahájily letošní Tříkrálovou sbírku. S o. Václavem si zazpívaly známou koledu *My tři králové jdeme k Vám* a poté jim o. Václav udělil požehnání na jejich cestu.

Čtyři skupinky se vydaly koledovat po Dalečíně, jedna skupinka zamířila do Velkých Janovic. Koledníci s nadšením obcházeli domy, přáli pokoj do nového roku a vybírali příspěvky pro potřebné.

Výsledky letošní sbírky jsou krásným svědectvím štědrosti našich farníků:

- Dalečín: 32 588 Kč
- Velké Janovice: 12 970 Kč

Upřímné poděkování patří všem malým koledníkům za jejich čas, odvalu a radostné svědectví víry. Velké díky náleží také dospělým doprovodům a všem, kteří do kasiček přispěli. Díky vaší štědrosti může sbírka opět pomoci těm, kteří se ocitli v těžké životní situaci.

Ludmila Koukalová

Tříkrálová sbírka v Sulkovci

Sobotní dopoledne 3. ledna 2026 patřilo v Sulkovci Tříkrálové sbírce. Poslední roky se nám daří vytvořit tři skupinky koledníků.

Musíme se přiznat, že si nevystačíme s vlastními zdroji, a tak si koledníky půjčujeme v Rohozné, v Poličce, dokonce i v Blansku (lovíme v rodině či u kamarádů).

S požehnáním o. Václava jsme se vydali navštívit obyvatele Sulkovce, jedna ze skupinek pak zavítala tradičně i do Polomi. Panovalo mrazivé, ale slunečné počasí, sousedé se na Kašpara, Melichara i Baltazara usmívali a štědře přispívali jak penězi do

sbírky, tak sladkostmi do jejich kapes, čímž je zásobili dobrůtkami na týdny dopředu.

Hlavní odměnou však pro ně byla pochvala jejich poctivě nacvičovaného zpěvu a také slova pronesená mnohými sousedy: „Už na vás čekáme.“ Je to krásný pocit, být očekáván.

Děkujeme všem sulkovským a polomským obyvatelům za jejich štědrost!!! A příští rok zase ve stejném čase!

Petra Stloukalová

Tříkrálová sbírka v Nyklovicích

Tradice Tříkrálové sbírky je velice silně zakořeněna i v Nyklovicích. Obnovil ji tehdejší místní farář P. Jakub Holík a od té doby se stala nedílnou součástí života obce. Koledování se zde nekoná přímo 6. ledna, ale vždy v sobotu, která je tomuto svátku nejbližší. O konání akce jsou obyvatelé informováni prostřednictvím místního rozhlasu a plakátů ve vývěškách i u kaple.

Do koledování se zapojují děti z celé vesnice, které navštěvují jednotlivé domy. Ráno v půl deváté se koledníci sejdou v kapliče se svými doprovody, rozdělí se do tří skupin a obléknou si kostýmy Tří králů. S korunkami na hlavách a slavnostně pomalovanými tvářemi jsou připraveni vyrazit. Po krátké modlitbě začíná jejich putování od domu k domu.

Každý z koledníků má svůj úkol. Jeden nese pokladničku, druhý tašku na drobné dary a třetí rozdává letáky s informacemi o tom, jak budou finanční prostředky využity. Společným úkolem všech je především krásně zaspívat známou koledu „My tři králové jdeme k vám, štěstí, zdraví vinšujem vám“. Doprovázející dospělá osoba

pak na dveře domu napíše požehnanou křídou požehnání K+M+B+2026 a pronese slova: „Kristus žehnej tomuto domu.“

Za zpěv a přání dostávají děti sladkosti a lidé přispívají do pokladničky na charitativní účely. Poté si všichni navzájem poděkují a koledníci pokračují k dalšímu domu.

Doprovázející ženy se střídají a jedna z nich vždy připravuje svačinu pro všechny koledníky. Tu každoročně finančně zajišťuje obecní úřad. Po skončení koledování se děti opět sejdou, posvačí a přijde okamžik, na který se nejvíce těší – rozdělování sladkostí.

Za udržování této krásné tradice patří poděkování všem, kteří se na ní podílejí. Díky nim zůstává svátek Tří králů nejen připomínkou dávného biblického příběhu, ale také symbolem sounáležitosti, radosti a pomoci druhým. Všichni si přejí, aby tato tradice z Nyklovic nikdy nevymizela.

Marie Filipová (redakčně zkráceno)

Rozhovor s varhaníkem Antonínem Bradáčem

1. Pane Bradáči, v jimramovském kostele doprovázíte na varhany téměř každou mši svatou, jak tento kostel vnímáte, co pro Vás znamená a pamatujete si okamžik, kdy jste za jimramovské varhany usedl vůbec poprvé? Máte nějakou oblíbenou skladbu, kterou si zahrajete jen tak pro radost, když je kostel prázdný?

Každý kostel je posvátné místo, kde mohu být chvíli sám se sebou a s Bohem. To mám rád.

Na varhany jsem začal hrát v roce 1981. Pan Groulík, zdejší varhaník, onemocněl a v kostele neměl kdo doprovázet zpěv při bohoslužbě. Na Vánoce 1981 jsem nacvičil Hradilovu mši a 1. ledna 1982 jsem byl jmenován varhaníkem a sbormistrem v jimramovském katolickém kostele.

Nemám speciální oblíbené skladby a pro prázdný kostel nehraju. Posláním varhaníka je hudbu zprostředkovávat lidem. Varhaník hraje sám pro sebe většinou pouze když cvičí.

2. Pocházíte z hudební rodiny, nebo jste byl doma „hudebním průkopníkem“? Je nějaká historka z dětství, která by napověděla, kdy se pro Vás hudba stala životní cestou? Zpívali jste třeba někdy ve sboru? Který hudební nástroj máte nejraději?

Moji rodiče a prarodiče zpívali často a rádi, proto jsem vždycky hudbu bral jako nedílnou součást života. Od předškolního věku jsem s tátou chodil na zkoušky místní dechovky. Líbilo se mi, jak muzikanti hrají a o muzice diskutují. Líbilo se mi také, když pan Groulík hrál na varhany nebo na klavír. Začal jsem se učit hrát na klavír, ale brzy jsem zjistil, že bez cvičení hrát nelze. Cvičení mě moc nebavilo, proto jsem nejraději zpíval. Později jsem se učil hrát na trumpetu a hrál v dechovce. Na učilišti jsme byli parta, která ráda zpívala trampské písně,

a tak jsem se naučil hrát na kytaru. Tam jsem znovu sedl ke klavíru a začal cvičit.

Pan Groulík vedl dětský sbor v Jimramově a povzbuzoval rodiče, aby jejich děti zpívaly. Jezdili jsme se sborem na různé přehlídky, takže činnost pěveckého sboru byla zajímavá. V roce 1967 jsme začali v kostele zpívat křesťanské rytmické písně a jezdili jsme několik let vystupovat i do sousedních kostelů.

Asi v 10 letech jsem začal zpívat i v chrámovém sboru, na střední škole jsme měli také sbor. Celou základní vojenskou službu jsem zpíval ve sboru a tam jsem se mnoho naučil. Po vojně jsem asi deset let zpíval v různých sborech. Zažil jsem mnoho příjemných chvil, které dobrá hudba dokáže přinést. Proto stále vedu chrámový sbor a snažím se předat jeho členům něco z toho, co jsem sám zažil. Zpěv, to je pro mě nejoblíbenější hudební nástroj. Varhany pro mě byly a jsou nástroj druhořadý.

3. Jak vypadala Vaše cesta k víře? Byla to samozřejmost od dětství, nebo jste si k ní musel najít vlastní cestu skrze hudbu či studium? Vnímáte hudbu jako most mezi nebem a zemí?

S vírou v Boha a církve jsem nikdy neměl problém, protože jsem vyšel z prostředí, kde tyto věci byly samozřejmost.

Hudba je Boží dar. Člověk při aktivním provozování hudby může zažít kousek nebe. V Bibli se píše o tom, že andělé a nespočetné zástupy zpívají neustále Hospodinu: „Aleluja, Hosana“. My hudebníci jsme utvrzováni v tom, že se toho také zúčastníme. Kdo nebude v nebi zpívat, ten bude celou věčnost mlčet.

4. Váš život je protkán různými povoláními. Opravujete hudební nástroje, vedete chrámový i ekumenický pěvecký sbor, každou neděli hrajete na varhany v Jimramově i v Sulkovci, učíte děti ve

škole i hře na hudební nástroje, včelaříte. Je ještě něco dalšího, co Vás v životě naplňuje a v čem se realizujete? Čím jste chtěl být, když jste byl malý?

Už si nepamatuji, čím jsem chtěl v dětství být. Žil jsem v době nesvobody. Na základní škole jsem ministroval a toto veřejné přihlášení k církvi mě předurčovalo k tomu, že jsem se zařadil mezi občany druhé kategorie. My jsme měli omezení ve studiu i výběru povolání. Rodiče mě dali tedy vyučit hudebním nástrojařem. Teprve po roce 1989 jsem mohl studovat a stát se učitelem. V současné době už všechny aktivity umenšuji nebo s nimi končím, protože důchodci mají dát prostor lidem v produktivním věku. Dnes spíše opravuji to, co doma dosluhuje a věnuji se vnoučatům. Sborový zpěv je ale pro mě pořád důležitá aktivita.

5. Když učíte děti, je v dnešní době těžké je pro něco nadchnout? Naučili Vás žáci trpělivosti? Máte nějaký osvědčený recept, jak překonat chvíle, kdy se nedaří?

Děti, a nejen ty vlastní, mě naučily, že se na ně hlavně nesmí klást přehnané požadavky. Musejí ve všem i v hudbě postupovat tak, aby to samy zvládly. Nemohou nic přeskočit. Často se mi stalo, že jsem musel začít učit znovu, trochu jinak. Důležitější a mnohem těžší je děti přesvědčit, že má smysl se učit i když to může přinést radost a prospěch mnohem později. Dnešní lidé uznávají často pouze to, co má prospěch hned teď.

6. Máte velkou rodinu, šest dcer a již také pěknou řádku vnoučat. Vedl jste všechny své dcery k hudbě, nebo jste je nechal jít vlastní cestou? Výchova šesti dětí jistě vyžadovala hodně lásky, diplomacie i disciplíny. Co pro Vás nyní znamená role dědečka? Jak si užíváte vnoučata?

Svým dcerám se stále snažím předat své zkušenosti a všechno, co považuji důležité pro život, tedy i základ v hudbě. V hudbě i v životě se člověk učí celý život. Vnoučata, pokud chtějí prožít něco pěkného s dědečkem, mají možnost si zpívat a zahrát.

7. Včelaříte a říká se, že včely svého včelaře poznají. Jaký máte vztah ke svým včelstvům? Je tu nějaká podobnost mezi fungováním včelstva a fungováním farnosti nebo rodiny?

Včelařím, protože máme v rodině rádi med. Včely jsou včely, které uplatňují mezi sebou zákon silnějšího. Ve své podstatě jsou chamtivé a sobecké. Člověk jim může připravit určité prostředí, ale ony si stejně všechno udělají po svém. Nevím, co bychom se my lidé od nich měli učit.

8. Máte spoustu aktivit, dokážete také odpočívat? Co je pro Vás největší relax? Je něco, co Vám v poslední době udělalo opravdovou, dětskou radost?

V současné době odpočívám stále více, mám více času na cestování, ale spíše spokojeně žiji, jak Pán Bůh dá. Nečinnost prý však podporuje nemoci stáří. Proto se stále starám o dům, les, několik včelstev a pár ovcí. Radost mi dělají vnoučata, která mě často navštěvují. Radost mám také, když se nám něco pěkného podaří zazpívat se sborem.

9. Jak v současné době vnímáte moderní technologie? Myslíte si, že by se umělá inteligence mohla v budoucnu stát třeba i učitelem hudby? Je něco z čeho máte v této oblasti obavy?

Moderní technologie nám byly vnuceny a nám nezbyvá nic jiného než se tomu přizpůsobit. Nejsem proti pokrokovým technologiím, ale zaznamenal jsem závěr jednoho výzkumu, který tvrdí, že současní lidé kolem 30 let nedokážou zvládat pracovní a sociální úkoly, které jejich rodiče v těch samých letech zvládali bez problémů. Jinými slovy

současná generace nedokáže žít lépe a kvalitněji, než žili jejich rodiče. Jak to bude vypadat za 30 let?

10. Ještě bych se ráda vrátila k chrámovému sboru. Odkud čerpáte písně? Máte nějakého oblíbeného skladatele duchovní hudby? Pokusil jste se někdy zkomponovat vlastní skladbu pro Váš sbor?

Dříve platilo nepsané pravidlo: Kdo nekrade noty, okrádá svůj sbor. Proto sbory jeden od druhého stále přebírají repertoár. Naštěstí v Církvi to není trestné, protože na duchovní hudbu se nevztahují autorská práva. Pokud nějaká hudba může zaznít v kostele, musí mít církevní schválení. Současní autoři většinou darují své dílo církvi a církev jim za to dá nějaký honorář. A skladby prověřené staletími se předávají automaticky. Na internetu je možno noty pro chrámové sbory sehnat například v databázi Regenschori.

Žádný autor nedokáže všechno napsat nejlépe. Proto je těžké někoho preferovat. Já jsem sbormistr ne skladatel, takže mě nikdy nenapadlo něco složit.

11. A moje poslední otázka se týká troubení z věže na Štědrý den. Řekl byste nám, prosím, o této Vaší rodinné tradici něco více?

V roce 1936 upravil řídící učitel základní školy Josef Pavelka nejznámější koledy pro 4 dechové nástroje. Toho roku pravděpodobně začala tradice troubení z věže a podle pamětníků pokračovalo troubení koled i ve válce. Tedy tradice trvá již 90 let. Muzikanti se různě střídali podle toho, kdo zrovna mohl. Já jsem začal s muzikanty chodit hrát na věž kolem roku 1972. Věřím, že se i v budoucnu najdou další muzikanti, kteří budou v této tradici pokračovat.

Antonín Bradáč, Marie Havířová

Ekumenická bohoslužba

V neděli 18. ledna 2026 jsme prožili v kostele Narození Panny Marie v Jimramově ekumenickou bohoslužbu. Bohoslužbu vedl otec Václav, při bohoslužbě kázala farářka paní Elen Plzáková z Farního sboru Českobratrské církve evangelické v Jimramově. Po bohoslužbě se přítomní odebrali na malé občerstvení na katolické faře.

„Od východu slunce až na jeho západ a v celém křesťanském světě, všude tam, kde lidé vzývají jméno Páně ve svatosti, pro jejich modlitby a přímlyvy ať se nad námi Pán smiluje. Prosme Boha, aby nás vysvobodil z hříchu a zbavil všech pokušení světa. Pán ať přijme sliby i prosby našeho srdce a uzná nás se všemi svými svatými za hodné své víry a svých přikázání. Všemohoucí Pane, náš Bože, pozvedni nás k životu a smiluj se nad námi.“

Pavel Šikula

Oprava farního sálu na faře v Jimramově

Oprava farního sálu doslova „od podlahy“ byla důležitá zejména z důvodu vlhkosti a plísní ve zdech a v podlaze, vše bylo ve velmi špatném stavu. Nyní se opravy blíží ke konci. Celkové náklady byly 668 680 Kč. Dotace Ministerstva kultury byla 400 000 Kč. Zbylou částku jsme mohli zaplatit i díky vašim příspěvkům. Díky patří všem, kdo od začátku pomáhali při plánování i realizaci oprav včetně brigád a úklidů.

Většinu prací (podlahy se systémem izolace proti vlhkosti IGLÚ, omítky) provedla stavební firma LS MONT s.r.o. ze Žďáru nad Sázavou, nové rozvody elektřiny a topení provedl pan Radim Antoš (spolupracoval tu při různých opravách již s o. Markem Husákem), nová smrková podlaha je dílem truhlářů Jaroslava a Vojtěcha Laštovičkových. Všem upřímně Pán Bůh zaplať za spolupráci!

Rádi bychom obnovili provoz farního sálu požehnáním na začátku velikonoční doby. O termínu vás budeme informovat v ohláškách. Farní sál bude sloužit pro různá setkání, pastorační aktivity, zkoušky sboru a scholy, farní kavárnu apod. V případě zájmu o využití nebo prohlédnutí se můžete na mě obrátit.

o. Václav

Blahořečení P. Jana Buly a P. Václava Drboly

Brněnská diecéze se připravuje na mimořádnou a historickou událost. Církev prohlásí Jana Bulu a Václava Drbolu blahoslavenými. Tito dva kněží položili život pro svou víru a věnost církvi v době

komunistického pronásledování. Stanou se tak prvními blahoslavenými moderní české historie, kteří byli zavražděni komunistickým režimem.

Jejich život a svědectví

Jan Bula se narodil 24. června 1920 a po kněžském svěcení v roce 1945 působil jako administrátor v Rokytnici nad Rokytnou. Byl knězem hluboké víry, otevřeným a obětavým pastýřem, který se nebál vést svěřené farníky k aktivnímu a živému křesťanství. Právě jeho vliv a duchovní autorita se staly důvodem, proč se stal terčem represí komunistické moci. Byl zatčen, obviněn ve vykonstruovaném procesu a odsouzen k trestu smrti. Po krutém mučení byl v ranních hodinách 20. května 1952 na dvoře jihlavské věznice popraven oběšením.

Václav Drbola se narodil 1. října 1912 a po kněžském svěcení v roce 1938 působil ve Slavkově, Čučicích, Bučovicích a Babicích. Také on vynikal horlivostí, odvahou a věrností kněžskému poslání. Ve své službě se nebál otevřeně hlásit k církvi a k pravdě evangelia, a to ani v době, kdy to znamenalo vážné osobní nebezpečí. I on byl zatčen, souzen v rámci vykonstruovaného politického procesu a odsouzen k smrti. Poprava oběšením byla provedena po páté hodině ráno 3. srpna 1951, rovněž v Jihlavě.

Oba kněží se stali oběťmi nenávisti k víře a církvi. Jejich smrt je jasným svědectvím o brutalitě totalitního režimu i o odvaze těch, kteří zůstali věrní Kristu až do konce.

Slavnost blahořečení

Blahořečení kněží Jana Buly a Václava Drboly se uskuteční 6. června 2026 na brněnském výstavišti. Tato slavnost bude

výjimečným okamžikem nejen pro jejich rodiny a farnosti, kde působili, ale pro celou brněnskou diecézi i českou církev. Církev tímto krokem oficiálně potvrzuje jejich mučednictví a předkládá je jako vzor víry, statečnosti a věrnosti Bohu v těžkých dobách.

Pozvání k účasti

Blahořečení je nejen slavnostní akt, ale především hluboká duchovní událost. Účast na něm je příležitostí poděkovat za svědectví víry, které nám oba mučedníci zanechali, a zároveň se nechat inspirovat jejich odvahou pro náš vlastní život. Vypravit se na blahořečení znamená připojit se k celé diecézi, společně se modlit a uvědomit si, že i z našeho prostředí vzešli lidé, kteří byli ochotni obětovat vše pro Krista.

Celý a podrobnější příběh obou mučedníků je k dispozici na webových stránkách: www.buladrbola.cz.

Blahořečení kněží Jana Buly a Václava Drboly je silnou připomínkou toho, že svoboda víry není samozřejmostí a že věrnost Bohu může vyžadovat nejvyšší oběť. Jejich život a smrt zůstávají trvalou inspirací pro dnešní církev.

*Text sestavil na základě volně dostupných informací z internetu
Petr Chládek*

Modlitba k příležitosti blahorečení kněží

Jana Buly a Václava Drboly

*Pane Ježíši, náš Pastýři a Příteli,
děkujeme Ti za život a svědectví kněží Jana a Václava, kteří odpověděli
na Tvé volání a věrně Ti sloužili
i tváří v tvář utrpení a smrti.
Jejich statečnost, pokora a důvěra v Tebe
jsou pro nás inspirací a výzvou.
Prosíme Tě o dar živé a zralé víry za všech okolností.
Dej nám sílu k lásce, která odpouští, i když je to těžké,
a odvahu k vytrvalému hledání pravdy.
Připomínej nám, že s Tebou nejsme nikdy sami.
Ať nás příběh kněží Jana a Václava osloví
a posílí na cestě k Tobě.
Neboť Ty žiješ a kraluješ na věky věků. Amen.*

Okénko pro děti

Ahoj holky a kluci!

Víte, kdo je to superhrdina? Většinou si představíme někoho v plášti, kdo létá nad městem. Ale církev má taky své hrdiny – říkáme jim svatí nebo blahoslavení. Jsou to lidé, kteří měli tak rádi Boha a ostatní lidi, že se nezalekli ani velkého nebezpečí a pro svoji víru obětovali i svůj život.

Když o někom papež řekne, že je blahoslavený, udělí mu vlastně takovou „nebeskou medaili“ a je to zároveň velká oslava pro celou církev, která se raduje, že tito lidé zvítězili nad zlem svou dobrotou.

Z těchto lidí si pak můžeme vzít příklad, protože nám ukázali, jak se chovat správně, i když je to těžké. Můžeme je také prosit, aby se za nás u Boha přimlouvali (je to jako mít v nebi moc dobrého kamaráda).

V červnu budeme mít jedinečnou příležitost tuto oslavu zažít. Možná se i vy s rodiči vypravíte do Brna, kde budou blahorečeni dva kněží *P. Jan Bula* a *P. Václav Drbola*. Oba působili v brněnské diecezi v době, kdy u nás vládli lidé, kteří neměli rádi Boha, pravdu ani svobodu. Jan i Václav věděli, že mluvit o pravdě a o Bohu je nebezpečné, ale přesto nepřestali. Ukázali nám, že dobro je silnější než strach.

P. Jan Bula byl veselý kněz. Rád maloval, sportoval, a hlavně se věnoval dětem a mládeži. Učil je, že víra není nuda, ale dobrodružství. I když věděl, že mu hrozí nebezpečí, neodešel od svých lidí. I ve vězení, kde byl nespravedlivě zavřený, si zachoval klid a modlil se za ty, kteří mu ubližovali.

P. Václav Drbola byl skromný a velmi hodný kněz. Lidé ho měli rádi, protože jim vždycky naslouchal a pomáhal. Když na něj nastražili past a obvinili ho z věcí, které neudělal, nezahořkl. Jeho největší silou byla modlitba a vědomí, že Bůh ho neopustí, ať se děje cokoli.

A čemu se můžou děti i dospělí od těchto kněží učit?

Nemusíme dělat hned velké hrdinské činy. Stačí, když se pokusíme být jako oni v malých věcech. Zkuste třeba:

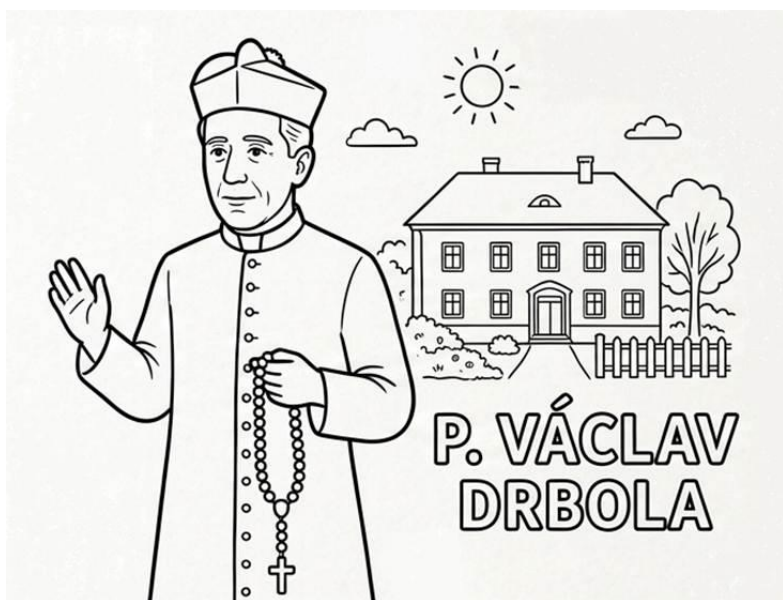
1. **Zastat se slabšího** ve škole, i když se ostatní smějí.
2. **Nelhat**, i když by nám lež ušetřila průšvih.
3. **Pomáhat druhým** s radostí, tak jako to dělali Jan a Václav ve svých vesnicích.

Přeji si, aby se nám tyto „maličkosti“ dařily v životě naplňovat.

(zdroje: www.buladrbola.cz, ostatní volně dostupné zdroje na internetu, omalovánky – AI)

Marie Haviřová

Tip redakční rady na knihu

SÍLA KŘTU V ŽIVOTĚ

je knihou kněze Josefa Prokeše. Je psána formou duchovních cvičení, jejichž cílem je obrátit pozornost k tomu, co může křest v lidském životě znamenat.

Autor čerpá z příběhů Starého zákona a z novozákonních textů. Na konci každé kapitoly je cvičení v každodennosti.

Pramen přítomný hluboko v mém srdci, pramen Boží milosti, který nacházím v srdci je vlastně obrazem mého křtu. Křest mě učí přijmout moji stvořenost, mé tělo, moji konkrétní situaci. Když přijímám sám sebe, mohu být dál kreativní, tvořit další a pro druhé. Mnohdy to není jednoduché, např. v době nemoci, když začnu stárnout a mé tělo ztrácí sílu. Toho všeho se voda křtu dotýká.

Nejvýraznějším projevem křestní potopy lásky je Ježíšova smrt na kříži. Když se k ní křest odkazuje, vidí, jak z Ježíšova boku vytryskla krev a voda.

Podobně jako se vody dotýkám mnohokrát během dne, když se myji, když si připravuji jídlo, když piju, podobně jako voda nenápadně oživuje všechno na naší planetě, mohu prožívat sílu křtu i ve své každodennosti. Není to nic mimořádného. Naopak síla křtu je prostá, nenápadná, a právě tím je mocná, strhující a zachraňující.

Jsme zváni opustit své představy a váhání, zda v obyčejné cestě do školy, do práce, právě v této schůzce může Bůh působit. Všechno je obyčejné jako včera. A přece je právě toto voda, právě toto je čas setkání, na níž Bůh působí. Udělat věci, které mám, k nimž jsem zván. Přestat hledat další vody a sestoupit právě do té životní situace, před níž stojím. Takto žít, chce často hodně odvahy a víry.

Společenství církve může být společenství služebníků, kteří tuto odvahu dodávají. Máme představy o tom, jak by měla fungovat církev, z níž by mohla být rozpoznatelná její moc, vliv, dopad její činnosti. Působení církve, a tedy i očišťující síla křtu jsou ale podloženy slabostí a bláznovstvím kříže.

Jsme pozváni, abychom prožili očištění, a tedy křest jako dar. Jde o nezasloužené skutečnosti, čímž se člověku otevírá prostor pro vděčnost. Vděčnost je velkým plodem křtu. Mění můj pohled na svět, opouštím logiku moci, zásluhy, logiku silnějšího. Místo toho objevuji v obyčejnosti a prostotě řek, které ve svém životě potkávám, prameny přinášející Boží pomoc a milost.

Jitka Čechová

Nadcházející akce

Předvelikonoční svátost smíření

Neděle 22. 3. 16:00–16:50 Nyklovice (o. Josef M.)

17:00–18:00 Sulkovec (o. Josef M.)

17:00–18:30 Dalečín – fara (o. Karel R., o. Václav)

Neděle 29. 3. 16:00–18:00 Jimramov (o. Karel R., o. Mariusz R.)

Velikonoční bohoslužby

Dle aktuálního rozhodnutí biskupa Pavla v souladu s platnými liturgickými předpisy může obřady Velikonočního třídenní vést pouze biskup nebo kněz (nikoli jáhen nebo pověřený laik). To se týká i Velkopátečních obřadů. Kněz může slavit obřady tridua maximálně dvakrát – ve dvou farnostech. U nás to bude v Jimramově a v Dalečíně. Věřící z farnosti Sulkovec se k nim mohou připojit. Doporučuji se všech bohoslužeb účastnit v jednom společenství –

v jednom kostele. Obřady Velikonočního tridua jsou jednou bohoslužbou rozloženou do několika dnů – částí. Z toho vyplývá důvod výše uvedeného a aktuální uspořádání obřadů v našich farnostech.

čtvrtek 2. 4.	ZELENÝ ČTVRTEK	
	Večerní mše svatá na památku Večeře Páně	
	17:30	Dalečín
	19:00	Jimramov
pátek 3. 4.	VELKÝ PÁTEK – den přísného postu	
	13:30	Jimramov – křížová cesta
	15:00	Jimramov – Velkopáteční obřady
	17:00	Dalečín – křížová cesta
	17:30	Dalečín – Velkopáteční obřady
sobota 4. 4.	BÍLÁ SOBOTA	
	Slavnost ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ	
	Velikonoční vigilie	
	19:30	Dalečín
	21:30	Jimramov
neděle 5. 4.	Slavnost ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ	
	8:00	Jimramov
	9:30	Dalečín
	11:00	Sulkovec
pondělí 6. 4.	Pondělí v oktávu velikonočním	
	8:00	Jimramov
	9:30	Dalečín
	11:00	Nyklovice

Velikonoční hrkání v Sulkovci – proběhne na Zelený čtvrtek v 19:00, na Velký pátek v 8:00, 12:00 a 16:30 a na Bílou sobotu v 8:00, 12:00 a 18:00, přidejte se k nám! Sraz je vždy před farou.

Májové pobožnosti – budou dle informací v ohláškách.

Farní den – pro všechny farnosti bude 17. 5. 2026 v Jimramově.

Noc kostelů – tentokrát bude v Sulkovci 29. 5. 2026.

První svaté přijímání – bude v Dalečíně 31. 5. 2026 (5 dětí).

Pozvání na farní prázdninový tábor pro děti

Rádi bychom pozvali děti na letošní farní tábor, který se uskuteční v termínu 1. - 8. srpna 2026 na faře v Brtnici. Tábor je určen pro děti od 1. do 9. třídy. Společně prožijeme radostné chvíle, navážeme nová přátelství a zažijeme spoustu zábavy. Přihlášky a další informace jsou k dispozici na farním webu.

Těšíme se na vás!

Jakub Čech, hlavní vedoucí

Aktuální informace o plánovaných akcích sledujte v ohláškách na kostelních nástěnkách a na farních webových stránkách:

www.farnostjimramovska.cz.

Žárovka – občasný zpravodaj farností Jimramov, Dalečín a Sulkovec.

Vydává Římskokatolická farnost Jimramov,
nám. Jana Karafiáta 24, 592 42 Jimramov,
e-mail: jimramov@dieceze.cz, tel.: 733 778 306.

Redakční rada: P. Václav Hejč, Marie Havířová, Jana Novotná,
Petra Stloukalová, Jitka Čechová, Petr Chládek, Ivo Mička.

Pokud není uvedeno jinak, autorem fotografií je autor článku,
případně jsou použity snímky z archivu farnosti.

Fotografie dokumentující život farnosti jsou zveřejňovány na základě
dokumentační a zpravodajské licence. Pokud si přejete některou fotografii,
na které jste zachyceni, z digitální verze časopisu odstranit,
kontaktujte prosím redakci.

Vychází pro vnitřní potřebu farností. NEPRODEJNÉ.

Náklad: 100 výtisků.

Uzávěrka příští Žárovky 67/2026 je 12. 6. 2026, datum vydání 28. 6. 2026.

